

Юнацтво Святослава

Олександр Олесь

Непомітно линуть роки
Серед ігрищ і забав,
Непомітно в товаристві
Виростав і Святослав.

Ось і парубком стає він,
Кремезний, міцний, як дуб,
Сині очі, чорні брови,
Над чолом козацький чуб.

Скрізь і завжди він з вояцтвом,
Разом всі їдять і п'ють.
Сплять — вкриваються вітрами,
Сідла в голови кладуть.

Не беруть в похід з собою
Ні майна, ні казанів:
Є цього добра багато
І в сусідів-ворогів.

А в боях, кривавих січах
Всюди перший Святослав,
Першим він ставав до бою
І останнім бій кінчав.

Був він чесний, справжній лицар.
І коли на бій ішов,
Посилав гінців, щоб ворог
До змагання був готов.

Посилав гінців сказати —
Скільки в його війська єсть
І що буде до останку
Боронити волю й честь.

І здобув він скрізь пошану:
І в чужих, і у своїх...

І боялись Святослава
Грек, хозарин й печеніг.